

[Birthe Hansen]

de skrivelser, de havde modtaget vedrørende en afgørelse, men måtte have både sagsbehandler, venner og familie og alle mulige andre menneskers hjælp til at tyde dem. Det var af hensyn til dem, jeg sagde det, ikke af hensyn til mig selv.

(Kort bemærkning).

Aase Olesen (RV):

Jeg skal henvise fru Birthe Hansen til folketingets første behandling den 15. februar 1983 af lovforslaget, som var fremsat af daværende socialminister Palle Simonsen. Der bruger jeg netop den argumentation for, at vi dengang skulle have indført remonstration, at alle de undersøgelser, som socialforskningsinstituttet og andre har lavet om det, viser, at folk ikke forstår de svar, de får, og ikke forstår afgørelserne, at de ikke begriber, hvad der har ligget til grund for dem, og at de ikke får at vide, hvor de kan klage. Det er afgørende for retssikkerheden, og det er derfor, vi skal have remonstration. Ingen mennesker skal da gå ud og sige til folk, at de kan remonstrere, eller hvad det nu skal hedde. Det er ikke det, det handler om. De skal have at vide, hvor de kan klage.

Kirsten Wind Rasmussen (CD):

Klagebehandlingstiden er i dag for lang, og hensigten med lovforslaget er at få en hurtigere afgørelse af klare og oplagte sager. Hermed gives der bedre mulighed for amtsankenævnet for at gå grundigere til værks i sager, som kræver en grundigere behandling.

Hvad angår forslagens økonomiske virkninger, vil de foreslåede ændringer ikke medføre merudgifter, og CD er positiv over for lovforslaget.

Tinning (VS):

Det er altid en sjælden glæde, når der er lejlighed til at sige tak til en siddende socialminister, og jeg vil sige tak, fordi vi har fået høringsvarene til dette lovforslag tilsendt før førstebehandlingen. Det synes jeg er en god ting. Tak for det.

Derudover vil jeg sige, som også fru Birthe Hansen har sagt det, at bemyndigelser til socialministre, til ministre for den sags skyld, er vi imod. Det har vi også været under tidligere regeringer. Bemyndigelserne i dette lovforslag minder mig mest om et eller andet,

som ikke rigtig er blevet færdigt, og eftersom man ikke er blevet helt færdig med at finde ud af, hvordan den meget omtalte remonstration skal fungere, får ministeren bare en bemyndigelse til at fastsætte regler om klageadgang. Det kan vi selvfølgelig ikke være med til. Det at lægge noget over i en ministers kontor uden videre, det køber vi ikke.

Ellers synes jeg, det er et lidt skuffende lovforslag. Socialforskningsinstituttet har været i fokus en hel del gange på det sidste, og sidst vi havde denne diskussion om klagesystemet, kritiserede jeg den tidligere socialminister, den nuværende finansminister, for at komme med et lovforslag, der ikke tog tilstrækkelig højde for de undersøgelser af klagesystemet, som socialforskningsinstituttet havde foretaget. Dengang sagde ministeren, at nu skulle hr. Tinning bare tage det roligt, for nu kom der snart nogle flere forslag til ændringer, og dér ville man tage højde for og indarbejde resultaterne af undersøgelser fra socialforskningsinstituttet. Det har man desværre ikke gjort.

Jeg er enig med hr. Taanquist i, at et af de vigtigste problemer er den lange ventetid, den lange sagsbehandlingstid. Men den mest umiddelbare og enkle løsning på det er selvfølgelig at sætte nogle flere folk til at behandle klagerne, sådan at der kan komme gang i arbejdet. Derudover har socialforskningsinstituttet peget dels på en række problemer, dels på en række løsningsforslag, som der faktisk ikke er blevet plads til i lovforslaget.

Jeg tænker i første omgang på publikation nr. 113, som er det første bind af socialreformundersøgelserne, og som handler om klagerne og det sociale ankesystem. På side 36 får vi at vide, at selv hvis vi kun kigger på klagerne – og det er jo de færreste – har to ud af fem eller 40 pct. af dem svært ved at finde ud af, hvad man overhovedet kan anke, og 1/3 af dem har svært ved at finde ud af, hvordan man laver en klage til amtsankenævnet. Vi ved, at halvdelen af klagerne overhovedet ikke kender deres ret til aktindsigt, vi ved, at 2/3 af klagerne eller 66 pct. har svært ved at klare sig økonomisk, mens sagen bliver behandlet. Det er lidt rystende, at socialministeren kan komme med forskellige forslag til forbedring af ankesystemet, mens der ikke bliver gjort noget ved det helt grundlæggende problem, som også hr. Taan-